

A Fővárosi Ítéltábla Pécsen, a 2016. évi október hó 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság az emberölés bűntette miatt **I.rendű vádlott és 2 társa** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 16.B.2129/2013/142. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy I.rendű vádlottat visszaesőként tekinti elítéltnak.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába mindhárom vádlott vonatkozásában beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi I.rendű vádlottat 54.210 (ötvennégyezer-kettőszáztíz) forint, III.rendű vádlottat 31.750 (harmincegyezer-hétszázötven) forint másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére az állam részére.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen I.rendű vádlott és védője, valamint II.rendű vádlott és III.rendű vádlott nyilatkozatára, míg II.rendű vádlott védője és III.rendű vádlott védője elsődlegesen a cselekmény téves minősítése miatt, másodlagosan pedig - ezzel összefüggésben - enyhébb jogkövetkezmények alkalmazása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására - a cselekmény 1978. évi IV. törvény szerinti minősítésére, I.rendű vádlott visszaesői minőségének, valamint a közügyektől eltiltás mellékbüntetései jellegének a feltüntetésére, továbbá a lefoglalt forgalmi engedély és gépjármű törzskönyv kiállító hatóság részére történő megküldésére - tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdése a) pontjában írtakra - az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján az alábbiak szerint helyesbítette:

- Mellőzte az 5. oldal 1. és 3. bekezdéseiből az egyes büntetések végrehajtására vonatkozó szükségtelen adatokat, annak rögzítése mellett, hogy I.rendű vádlott egymást követően fogvatartásba

vett szabadságvesztés büntetésekből - azokat teljesen kitöltve - a 2012. évi november hó 12. napján szabadult.

- III.rendű vádlott- a 7. oldal 1. bekezdésében szereplő nyilvánvaló elírással szemben - helyesen III. r. vádlott.

Az ekként helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól: az teljeskörűen felderített, hiánytalan, nem tartalmaz iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést sem.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a perrendi előírásoknak megfelelően folytatta le, anélkül, hogy az ügy érdemi elbírálását akadályozó szabálysértést vétett volna. Felismerte és értékelési körébe vonta mindazokat az eljárásjogi sajátosságokat, melyek a bizonyítási eszközök felderítését és összegyűjtését jellemezték, köztük azt is, hogy a nyomozó hatóság milyen körülmények között fogatosította az őrizetbe vett II.rendű vádlottkihallgatását.

Vele szemben ugyanis az alapos gyanú közlésére, majd a vallomásának jegyzőkönyvbe foglalására közvetlenül azt követően került sor, hogy a nyomozó hatóság a részére - 2012. november 29-én 3 óra 01 perckor - faxon védőt rendelt ki. Ez nyilvánvalóan nem felelt meg a 8/2013. (III. 1.) AB határozatban megfogalmazott követelményeknek, mivel - az idő rövideje miatt - még arról sem lehetett meggyőződni, hogy a kirendelt védő a tervezett kihallgatás helyéről és időpontjáról egyáltalán értesült-e.

Hangsúlyozni szükséges azonban, hogy II.rendű vádlottegy későbbi kihallgatása alkalmával - meghatalmazott védője jelenlétében - a korábbi vallomásait fenntartotta, így semmi nem zárta ki az előadásainak bizonyítékként történő felhasználását és értékelését.

A Be.310.§ (1) bekezdése értelmében az ügyész - a vád tárgyává tett és azokkal összefüggő tények tekintetében - ha úgy látja, hogy a vádlott más bűncselekményben bűnös, vagy más bűncselekményben is bűnös, a határozathozatal céljából tartott tanácsülésig a vádat megváltoztathatja, illetőleg kiterjesztheti, vagy a vádirat kiegészítése végett a tárgyalás elnapolását indítványozhatja.

A vád megváltoztatása a vád tárgyává tett tények kisebb mértékű módosításában, kiegészítésében, illetve azokkal összefüggésben más jogi minősítés indítványozásában is testet ölthet. Ez történt a jelen ügyben, miután az ügyész - a bizonyítási eljárás lefolytatása után, a perbeszédében - II.rendű vádlottat érintően a rekonstruálható múltbeli eseményeket némileg eltérően látta rögzíthetőnek, olyképpen, hogy közreműködésének jellegét a bűnsegédi szerepvállalás helyett felbujtói magatartásban jelölte meg. Mindez azonban messze nem járt a vád alanyi és tárgyi kereteinek a kiszélesítésével, vagy akár azzal, hogy az ügy teljesen más megvilágításba került volna. Nyilvánvalóan ezzel magyarázható az is, hogy a védő - noha erre a Be.310.§ (2) bekezdése alapján lehetősége lett volna - a védelem előkészítése érdekében nem indítványozta a tárgyalás elnapolását, hanem a hozzávetőlegesen másfél órás védőbeszéd megtartása után, a vádló ismételt felszólalását követően, mindössze viszonyulás lehetőségével kívánt élni. Ez pedig mindenben megfelelt a Be.318.§ (1) bekezdésében írt rendelkezésnek.

Az ügy érdemi felülbírálatának tehát nem volt eljárásjogi akadálya.

A nyomozás során kirendelt - a Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Kar alkalmazásában álló - **szakértő1** és **szakértő2** igazságügyi szakértők előtt ismertté vált II.rendű vádlottszemélyiségének morális és jellembeli gyengesége; az a tulajdonsága, hogy hajlandóságot mutat tetteinek nem kellően átgondolt, felszínes mérlegelésére, illetve arra, hogy kedvezőbb benyomás elérése céljából mások érdekeinek alávesse magát. Ennek ellenére azonban nem tártak fel nála olyan - elmebetegségre, gyengeelméjűsége, szellemi leépülésre, tudatzavarra vagy személyiségzavarra utaló - jegyeket, melyek a beszámítási képességét kizárták vagy akár a legcsekélyebb mértékben korlátozták volna.

Ehhez képest az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek képviselőjében - a meghatalmazott védő felkérése alapján - eljáró **szakértő3** és **szakértő4** igazságügyi szakértők a laza morális és etikai fékrendszer, valamint az érzelmi-indulati éretlenség formájában tetten érhető tüneteket személyiségzavarként diagnosztizálták, megjegyezve azt is, hogy mindez a beszámítási képesség tekintetében enyhe fokú korlátozó tényezőként jelentkezett.

A szóban forgó szakértők egymás jelenlétében történő meghallgatása az észlelt eltéréseket részben feloldotta, annak egybehangzó megállapításával, hogy II.rendű vádlottkevert személyiségzavarban szenved. Továbbra is kérdéses maradt azonban e személyiségzavar beszámítási képességre gyakorolt hatása, ezért az elsőfokú bíróság pszichológus szakértő bevonásával - szem előtt tartva a Be.111.§ (5) bekezdésében írt rendelkezéseket - újabb szakvélemény beszerzését rendelte el.

Az így elkészült - **szakértő5** és **szakértő6** orvos-, valamint **szakértő7** pszichológus szakértők együttműködésére épülő - szakvélemény a korábban felmerült ellentmondásokat megnyugtató módon tisztázta, feltárva azt, hogy a kevert személyiségzavar mellett II.rendű vádlottesetében még a határvonalon álló elme gyengeség jelei is kimutathatóak voltak. Ezzel lehetett magyarázni személyiségének összetett, egyes részleteiben különböző megítélésre okot adó tulajdonságait, mégis annak hangsúlyozásával, hogy korlátozó tényezőként sem az elme gyengeség felé közelítő szellemi képességeit, sem pedig a személyiségzavarát nem lehetett elismerni.

Ez okból helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a szükséges szakértői vizsgálatok lefolytatása és az egymásra épülő szakvélemények bevonása után határozatának a Be.258.§ (3) bekezdés b) pontja szerinti részében azt rögzítette, hogy II.rendű vádlottszemélyiségzavara a betegség szintjét nem éri el.

Az ügy történeti hátterének rekonstruálása I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottaknak az eljárás különböző szakaszaiban tett, helyenként ugyan ellentmondásos, de több lényeges részlet tekintetében egyező tartalmú vallomásán, a helyszíni szemle és a boncoláshoz kapcsolódó orvos szakértői vélemény adatain, valamint a sértett lakókörnyezetében élő, illetve az eseményekről közvetett módon tudomást szerző **tanú1**, **tanú2**, **tanú3** és **tanú4** tanúvallomásán alapult.

Jellegzetessége volt a vádlottak nyomozás során jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatainak, hogy azok számottevő ponton nagyfokú egyezőséget mutattak, mindenekelőtt annak elismerésével, hogy a sértett, utca szám alatti lakásába mindhárman behatoltak, azzal az előre elhatározott szándékkal, hogy az ott feltalálható értékeket - akár erőszak alkalmazásával - megszerezik. Ezen túlmenően közös tartalmi elemként jelent meg az, hogy a bejárati ajtón III.rendű vádlottkopogtatott, aki később útmutatásokat is adott az értékek után kutató II.rendű vádlottnak, miközben I.rendű

vádította sértettet lefogta, illetve szorosan magához szorította. Nem volt ellentmondás abban sem, hogy a sértett életét I.rendű vádlottoltotta ki, azzal a késsel, melyet a konyhából II.rendű vádlottvitt be a szobába, még a keresgélés befejezését megelőzően. A lakás felforgatása ugyanis csak azután zárult le, hogy a sértett haláláról mindannyian meggyőződtek és I.rendű vádlott- a már birtokba vett készpénz és ékszerek után - III.rendű vádlottsegítségével megtalálta a sértett bankkártyáját, a hozzá tartozó PIN-kóddal. Hasonló megállapítás tehető a helyszín elhagyását követő események tekintetében is, miután az eltulajdonított készpénzből történő költekezést, a sértett ékszereinek az elzálogosítását, valamint a mobiltelefon és a bankkártya eldobását a vádlottak szintén egyezően adták elő.

Ilyen körülmények között a bizonyítékok mélyreható áttekintését, az egymásnak ellentmondó adatok összehasonlító elemzését igénylő értékelő tevékenység valójában néhány részletre, döntően az ölési szándék kialakulásához, illetve a részesi cselekmények feltárásához és elhatárolásához kötődő ténymegállapításokra korlátozódott.

Ebben a vonatkozásban nem lehetett figyelmen kívül hagyni III.rendű vádlottnyomozó hatóság előtt tanúsított magatartását, azt a tényt, hogy a bűncselekmény elkövetése után mintegy két héttel a lelkiismeretére nehezedő nyomás súlya alatt megtörve - a Be.82.§ (1) bekezdés b) pontjában írt rendelkezés ismeretében - feltáró jellegű beismerő vallomást tett. Hangsúlyozottan úgy, hogy közben - ismételt figyelmeztetés után - a saját szerepét sem igyekezett kisebbiteni vagy kedvezőbb megvilágításba helyezni, éppen ellenkezőleg, olyan részleteket is előadott, melyek a szerepvállalását félreérthetetlenül az élet elleni cselekményhez kapcsolták. Következetes előadását a rendelkezésre álló bizonyítékok mindenben alátámasztották, így nem volt ok az általa elmondottak tartalmi hitelességének a megkérdőjelezésére, kétségbe vonására.

Beismerő vallomásának - szembesítés során is fenntartott - egyik visszatérő eleme volt annak túlzásoktól mentes, tárgyilagos elbeszélése, hogy az ékszerek megtalálása után II.rendű vádlotta konyhába ment, ahonnan egy kést vitt be a sértettet leszorítva tartó I.rendű vádlottnak. Közvetlenül azt megelőzően, hogy - a nyaki részek nagy erővel történő elmetszésére visszavezethetően - a konyhába reszelésre emlékeztető, elborzasztó hangok szűrődtek be.

Mindezt I.rendű vádlottis megerősítette, amikor arra utalt, hogy a sértett nyugtatgatása, elengedésének kilátásba helyezése közben a szobába belépő II.rendű vádlottazzal szólt rá, hogy „de Roland, látott minket”. Ezt követően kapott egy kést, emlékezete és magyarázata szerint attól a II.rendű vádlottól, aki - hozzá hasonlóan - a későbbi azonosítás megnehezítése céljából, kesztyűt viselt (*nyomozati iratok II/1241. és 1291. oldal*).

Téves tehát az a védői érvelés, hogy az elsőfokú bíróság a határozatának 9. oldal 3. bekezdésében iratellenes megállapítást tett volna; éppen ellenkezőleg, az elkövetéshez használt eszköz átadására, valamint - ezzel összefüggésben - II.rendű vádlottszerepére vonatkozó következtetései a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű, kellően megindokolt mérlegelésén alapultak.

Nyilvánvaló, hogy a sértett vagyontárgyainak az erőszakos megszerzését eltervező vádlottak a helyszínre nem vihettek magukkal olyan személyt, akinek a segítségével és támogatásában maradéktalanul nem bízhattak. Ennek megfelelően az együttműködésük mindvégig zavartalanul zajlott: míg I.rendű vádlotta sértett ellenállását legyűrte és a segítségkérését lehetetlenné tette, addig a társai - II.rendű és III.rendű vádlottak - értékek után kutattak. A szomszédos lakó gyanújának az eloszlatása, illetve a kopogtatás megszűnése után további zavaró körülménnyel már nem kellett

számolniuk, azzal semmiképp, hogy az idős, ellenállásban teljesen megtört sértett a vagyontárgyainak az elvételét bármilyen módon megnehezíthette, vagy meggátolhatta volna. Így a 18,6 centiméter pengehosszúságú kés előkeresése, majd a szobába történő bevitele bizonyosan nem azt a célt szolgálta, hogy a vádlottak nagyobb nyomatékot adjanak a fenyegetésüknek, annál is inkább, mert arra a kiszolgáltatott helyzetben lévő sértettel szemben - általuk is tudottan, illetve felismerten - már nem volt szükség.

A sértett vagyontárgyainak az erőszakos megszerzésén túllépő mozzanat II.rendű vádlottkezdeményezéséhez kötődött; így ahhoz, hogy a konyhaszekrény fiókjából az élet kioltására alkalmas eszközt vett magához, melyet félreérthetetlenül és egyértelműen azzal a felszólítással adott át, hogy azt I.rendű vádlotthasználja. Márpedig ilyen körülmények között az elsőfokú bíróság a megállapított - döntően a kés igénybevételére és a szobában elhangzott kijelentésre vonatkozó - tényekből helytállóan következtetett arra, hogy I.rendű vádlottban a sértett életének a kioltására irányuló elhatárolás II.rendű vádlotthatására, rábírására alakult ki.

Az elsőfokú bíróság által kellő körültekintéssel megállapított tényállás tehát - I.rendű vádlottkorábbi büntetéseihez kapcsolódó szükségtelen végrehajtási adatok mellőzése és III.rendű vádlottat érintő elírási hiba helyesbítése után - a Be.352.§ (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is. Miután pedig a tényállás - a személyi körülményekre vonatkozóan is - megalapozottnak bizonyult és az elsőfokú bíróság eljárási hibát sem vétett, a Be.353.§ (1) bekezdésében írt feltételek hiányában további bizonyítás felvételére sem kerülhetett sor. Ezért a másodfokú bíróság II.rendű vádlottvédőjének az újabb szakértő bevonására irányuló indítványát elutasította.

Mindez egyben azt is jelentette, hogy a tényállás mikénti megállapítását kifogásoló jogorvoslati kérelmek nem vezettek eredményre.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségére.

Helytállóan járt el a büntetőtörvény időbeli hatályának az értelmezésekor is, így nem tévedett, amikor az elbírálás idején hatályos rendelkezéseket alkalmazta. Kétségtelen, hogy az új törvény a legsúlyosabb élet elleni bűncselekmény minősített eseteit kibővítette és a 2013. évi július hó 1. napjától kezdődően - k) pont alatt - súlyosabban rendelte büntetni azt, aki az emberölést a bűncselekmény elhárítására idős koránál vagy fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére követi el. Mindez azonban a jelen ügyben mégsem eredményezte az alkalmazható büntetési tételkeret megváltozását, miután egy másik minősítő körülmény miatt egyébként is a tíz évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztést lehetett kiszabni.

Ugyanakkor az életfogytig tartó szabadságvesztés alkalmazása esetén a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját - mivel az 1978. évi IV. törvény 33.§ (2) bekezdés c) pontja értelmében el nem évülő bűncselekményről volt szó - az elkövetés idején hatályos előírások szerint legalább harminc évben kellett volna meghatározni. Ez I.rendű vádlottesetében nyilvánvalóan hátrányosabb lenne, minthogy ugyanez az időtartam a jelenlegi szabályozás - a Btk.43.§ (1) bekezdése - értelmében mindössze huszonöt év.

A határozott ideig terjedő szabadságvesztés kiszabása esetén szintén a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb lehetőségét kellett szem előtt tartani; így azt, hogy - a Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontjában írtak szerint - a visszaesőnek nem tekinthető elkövetővel szemben annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap. II.rendű és III.rendű vádlottak tekintetében pedig ez adott okot az elbíráláskor hatályos rendelkezések alkalmazására.

A cselekmények minősítése, az egyes elkövetői alakzatok megjelölése is megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottak cselekményét a sértett pénzének és értéktárgyainak az erőszakos elvétele motiválta. E célból hatoltak be a lakásába, ahol a sértett ellenállásának a megtörése után - a feladatokat egymás között megosztva - azonnal kutatni, keresni kezdtek. A dologi javak megszerzésének a motivációja a cselekménysor egésze alatt fennállott, így nem pusztán a készpénz és az ékszerek megtalálásakor, hanem a sértett életének a kioltásakor, illetve azt követően is, amikor - a holttest mellett - előbb a bankkártya, majd további készpénz után kutattak. Mindezt csak árnyalta, hogy az ölési cselekmény egyben a felelősségre vonás elkerülését is szolgálta, annak megakadályozását, hogy a sértett ne tudjon az általa ismert III.rendű vádlottközreműködéséről számot, míg a további elkövetőkről személyleírást adni. Ez utóbbi körülménytől azonban a nyereség megszerzésének a leplezése nem vált el, az mindvégig meghatározó motívumként fennmaradt.

Ezért az ölési cselekmény - ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyes érveléssel rámutatott - nyereségvágyból elkövetett.

Az eseménysor egészét áttekintve megállapítható, hogy nincsen annak egyetlen olyan pontja vagy mozzanata sem, amikor I.rendű vádlottölési cselekménye miatt II.rendű és III.rendű vádlottak a felháborodásuknak adtak volna hangot, akár úgy is, hogy nemtetszésük jeleként megtagadják a további együttműködést. Ennyiben a tevékenységük azonosnak mutatkozott, jogi szempontból azonban - eltérő ténybeli alapjuk folytán - mégis más-más megítélés alá estek.

Az irányadó tényállás szerint a vagyontárgyak erőszakos megszerzését akadályozó vagy megnehezítő ellenállással, illetve tiltakozással már nem kellett számolni, amikor II.rendű vádlotta konyhából egy 18,6 centiméter pengehosszúságú kést vitt be I.rendű vádlottnak, azzal a megjegyzéssel, hogy a sértett látta őket. Ez a kijelentés, illetve a kés átadásában testet öltő ráutaló magatartás indította I.rendű vádlottat a sértett megölésére, végső soron arra, hogy a kapott eszközzel ellene forduljon és a nyakát - az életfontosságú garat ürterét teljesen megnyitva - nagy erővel átvágja. Ekként II.rendű vádlotta szóban forgó és fentebb jellemzett rábíró magatartása folytán az emberölés büntettének a Btk.14.§ (1) bekezdése szerinti felbujtójaként volt felelősségre vonható.

III.rendű vádlottaz események egésze alatt aktív együttműködést tanúsított, elsőként azzal, hogy vállalkozott a többszöri kopogtatásra és - a sértett bizalmát élvezve - lehetővé tette a lakásba történő bejutást. Ezt követően részt vett az ellenállásában megtört sértett lakószobájának az átkutatásában, olyannyira, hogy a hozzávetőlegesen 350.000 forint értékű ékszereket maga vette ki a tárolásukra szolgáló porcelán dísztárgyból, miközben tanácsadással is segítette a helyismerettel nem rendelkező társait. E tekintetben nem hozott változást a sértett életének - elborzasztó hangokkal járó - kioltása sem, hiszen a helyszínen maradván az ölési cselekmény után is tevékeny szerepet játszott a keresgélésben, leginkább azzal, hogy elárulta a pénztárcában tartott bankkártya pontos őrzési helyét. Segítséget nyújtott abban is, hogy I.rendű vádlotta konyhában talált fűszerek szétszórásával

megnehezítse a későbbi nyomrögzítést, de nem határolódott el a társaitól még később sem, amikor a helyszínt elhagyták, ruhát cseréltek, illetve a levett öltözközt a Dunába dobták. Ezzel összefüggésben nem lehetett figyelmen kívül hagyni az eltulajdonított készpénzből történő közös vásárlást, illetve azt sem, hogy III.rendű vádlotta bűncselekmény elkövetés utáni napokat is a szóban forgó társaival töltötte.

Ha a bűnrészes a tettesi cselekményhez való kapcsolódását megelőzően a tettes számára nem teszi egyértelművé, hogy a szándéktartalma meddig terjed, a folyamatos jelenlétéből és együttműködéséből fakadó bátorító magatartása folytán olyan tevékenységért is büntetőjogi felelősséggel tartozik, melyre a szándéka eredetileg - a cselekmény eltervezésekor vagy annak megkezdésekor - nem terjedt ki (BH 2014/103. számú eseti döntés). Erről volt szó a jelen ügyben is, hiszen III.rendű vádlotttöbb, egymástól - időben és némileg térben is - elkülönülő tevékenységét mindvégig az együttműködési készsége jellemezte, végső soron az, hogy folyamatosan, még az élet elleni bűncselekmény megvalósítása közben, illetve azt követően is a támogatásáról és az egyetértéséről biztosította a társait. Ez okból a cselekményét az emberölés büntettének a Btk.14.§ (2) bekezdése szerinti bűnsegédeként kellett értékelni.

A hetvenharmadik életévét betöltött sértett az életkoránál fogva a bűncselekmény elhárítására korlátozottan volt képes.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a cselekményt a Btk.160.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b) és k) pontja szerint minősülő emberölés büntettének, melyet I.rendű vádlotta Btk.13.§ (1) bekezdése szerinti tettesként, II.rendű vádlotta Btk.14.§ (1) bekezdése szerinti felbujtóként, míg III.rendű vádlotta Btk.14.§ (2) bekezdése szerinti bűnsegédként követett el.

Következésképpen az ezt sérelmező fellebbezések megalapozatlannak bizonyultak.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság döntően feltárta és azokat tényleges súlyuknak megfelelően értékelte.

Helyesen járt el, amikor I.rendű vádlottvonatkozásában meghatározó jelentőséget tulajdonított a kifogásolható életvezetésének; így a visszaesés megállapításához szükséges mértéken túli büntetettsége mellett annak, hogy hosszú tartamú szabadságvesztésből történő szabadulása után három nappal már újabb - kiemelkedő tárgyi súlyú - bűncselekményt valósított meg.

II.rendű vádlottsztintén volt már büntetve, visszaesőnek nem tekinthető bűnismétlő, míg III.rendű vádlottesetében az értékelendő súlyosító körülményként, hogy a sértett bizalmával visszaélve követte el a bűncselekményt.

A bűncselekmény két oknál fogva is súlyosabban minősült, ezt valamennyi vádlott terhére kellett figyelembe venni.

I.rendűés III.rendű vádlottak a hatóságokkal együttműködést mutattak, mindketten feltáró jellegű beismerő vallomást tettek. Ennek nyomatéka különösen III.rendű vádlotttekintetében volt számottevő, miután az elkövetők közül ő tárta fel elsőként a történeteket. Esetében további enyhítő körülmény a fiatal felnőtt kora és a bűnsegédi bűnrészesség, míg II.rendű vádlottnál az, hogy az életminőségét is befolyásoló asztmás megbetegedésben szenved.

E körben kellett értékelni az időmúlást is, azt a körülményt, hogy a bűncselekmény elkövetése óta közel négy esztendő telt el, mely időszak alatt a vádlottak mindvégig a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt álltak.

Ugyanakkor - a másodfokú bíróság álláspontja szerint - a megbánás, még ha az őszinteség jeleit is mutatja, csak csekély súllyal értékelhető, miután a befejezett emberölés jóvátehetetlensége utólagos bocsánatkéréssel, a sajnálkozás kifejezésre juttatásával nem ellensúlyozható.

Ilyen körülmények között nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az élet elleni bűncselekményt a különös kegyetlenséghez közelítő módon, egyenes szándékkal elkövető, gátlástalan és emberséget nem ismerő I.rendű vádlottal szemben a Btk.79.§-ában megfogalmazott célokat kizárólag életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabásával látta elérhetőnek. Az észlelt enyhítő körülményekre tekintettel helytálló a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a biztosítása, annak rövidebb időtartamban történő meghatározására azonban - figyelemmel a Btk.43.§ (1) bekezdésében írtakra - nincs törvényes lehetőség.

A megállapított szabadságvesztés-büntetések II.rendű és III.rendű vádlottak vonatkozásában is igazodnak a bűncselekmény tárgyi súlyához, a szóban forgó személyek társadalomra veszélyességéhez, valamint a felsorolt súlyosító és enyhítő körülményekhez; kellően kifejezésre juttatva egyben a közreműködésük sajátosságaiban megmutatkozó, arányosítható különbözőségeket is. Ez okból a megváltoztatásuk szóba sem kerülhetett.

Ekként a büntetések mértékét kifogásoló jogorvoslati kérelmek sem vezethettek eredményre.

A Btk. büntetési rendszerében a közügyektől eltiltás az egyetlen mellékbüntetés (Btk.33.§ (2) bekezdés), ezért e jellegének a szerepeltetése a határozat rendelkező részében szükségtelen. A számú forgalmi engedély és a számú gépjármű-törzskönyv a vagyonekobzással érintett-..... forgalmi rendszámú személyautóhoz tartozik, így azok elkülönített kezelését, a kiállító hatóság részére történő megküldését a másodfokú bíróság sem látta indokoltnak.

Határozatának a Be.258.§ (3) bekezdés f) pontja szerinti részében az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg I.rendű vádlott- Btk.459.§ (1) bekezdés 31. pontján alapuló - visszaesői minőségét, ezt azonban a rendelkező részben elmulasztotta rögzíteni. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében azzal hagyta helyben, hogy I.rendű vádlottat visszaesőként tekintette elítéltnak.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk.92.§ (1) bekezdésében írtak szerint az előzetes fogvatartás idejét be kellett számítani.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2016. október 6.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Hudvágner András s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 16.B.2129/2013/142. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 14.Bf.180/2016/21. számú végzése folytán a 2016. évi október hó 6. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő